

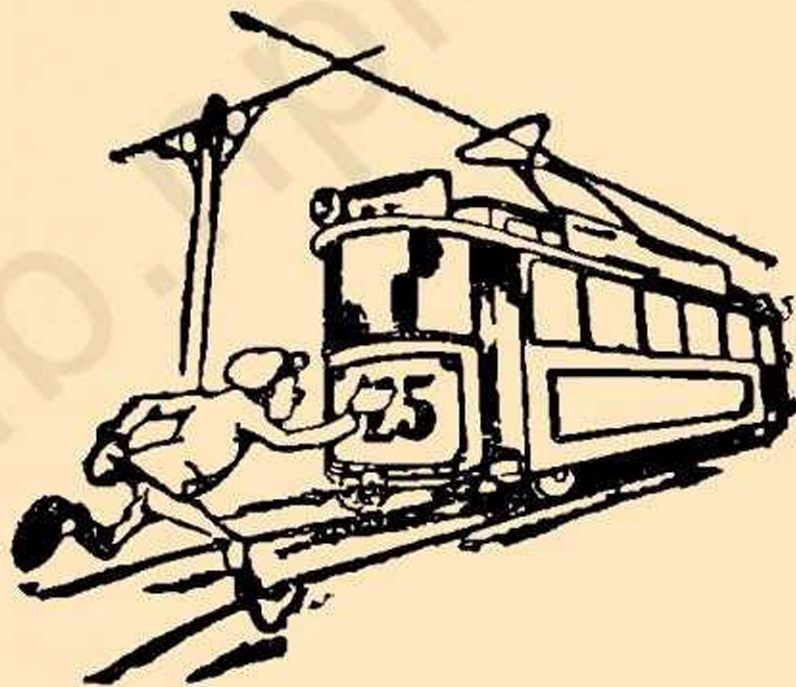
Р Ш 6(2-410)
К 4-57

КА ГАЗЕТИ «ЗОРЯ»

ИЛЬ ЧЕЧВЯНСЬКИЙ

НЕ ВАМ КАЖУЧИ

ГУМОРЕСКИ

ВИДАВНИЦТВО «ЗОРЯ».

КОРОТКИЙ ПАСПОРТ КНИГИ

Шифр Рк Шб(2-4); 4-57 Инв. № 2625718Автор Червяковский В.Назва Не вам кажурги!
Гуморески.Місце, рік видання [Філіпропівський, 1930]Кіл-ть стор. 46, [1] с.

-\\- окр. листів _____

-\\- ілюстрацій _____

-\\- карт _____

-\\- схем _____

Том _____ частина _____ вип _____

Конвюлот _____

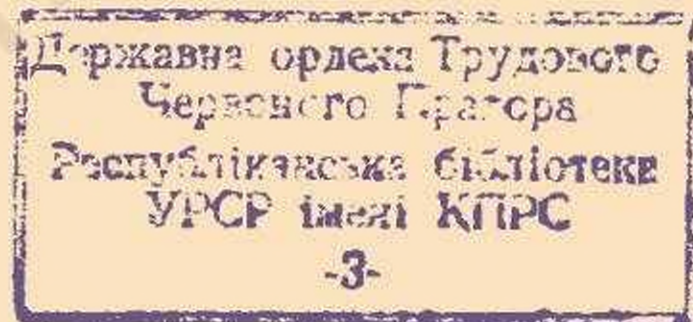
25.09.2002. Юльє —

БІБЛІОТЕКА ГАЗЕТИ «ЗОРЯ».

НЕ ВАМ КАЖУЧИ

ГУМОРЕСКИ

ВИДАВНИЦТВО „ЗОРЯ”.

Бібліографічний опис цього видання
вміщено в „Літописі українськ. друку”,
„Картковім репертуарі” та інших по-
кажчиках Української Книжкової па-
лати.

Друк. «Зоря». Зам. 1038—50.000. 2¹/₄ друк. арк.
Окрліт 776. Дніпропетровське—1930.

На ниві культурній.

Жінці, що в одному із клубів м. Запоріжжя одночасно виконує обов'язки бібліотекаря, діловода, касира і буфетника, — присвячує ці рядки.

Автор.

Перед бібліотекаршею, що сидить за столом і заклопотано перебирає реєстраційні картки, стоїть молодий робітник у засмалцьованій сорочці і підертій кепці. Він потрапив сюди, очевидно, прямо з заводу.

— Я, товаришко, — говорить він, — хочу познайомитися з українською літературою. Якого письменника ви радите мені для початку?

— Ви як хочете знайомитися? — запитує бібліотекарша, не відриваючись від карток, — серйозно, чи так, вроді закусить?

— Серйозно, — не розуміючи чого хоче бібліотекарша, відповідає робітник.

— Тоді візьміть ви «Кобзаря» Тараса Григоровича Шевченка. Це буде добряча перша страва. На друге можна рекомендувати Ми-

хайла Коцюбинського, або Івана Франка. На третє добре йде Леся Українка. А коли звикли ви запивати гарного обіда зельтерською водичкою, не пошкодить узяти кого-небудь із сучасних... Вибір чималий...

Тут можна починати прямо за алфаветом: Аптоненко-Давидович, Божко, Биковець, Вразливий, Влизько, Вухналь, Вишня, Гордієнко, Гадзинський, Доленго і т. д., аж до Юрія Яновського. Не погано складається меню і в такій комбінації: за борщ — Панас Мирний, печиво — Нечуй-Левицький, десерт з Винниченка, щобудь. «Сонячна машина», наприклад, — остання новипа європейської кухні. Запитувати тут майже не доведеться, щоб шлунку не поспувати...

Бібліотекарша витягає з довгого вузького ящика, що стоїть на столі, червоненьку картку і, не дивлячись на робітника, питає: «Прізвище, скільки років, де працюєте» і т. д.

— Отака, значить, справа, товаришу, — продовжує бібліотекарша, заповивши в картці всі пункти. — Коли ж така система для вас може бути трохи заважка, можна запропонувати другу систему — бутербродну. Хоч не дуже корисно, зате швидко й дешево. Вибір прямо колосальний, особливо з новітньої літератури... Так вам як, товаришу?

— Мені б... Шевченка, — нерішуче говорить робітник.

— Шевченка? — Добре. А все ж таки візьміть для озпайомлення й парочку бутербродів. Найсвіжіші є. Ось «Місто» — Підмогильного. «Твердий матеріал» Копиленка, «Фалшива «Мельпомена» — Юрія Смолича. На їду тут, звичайно, не багато, а перекусити... нічого — можна...

Робітник мовчить. Мовчки одержує він і за-смальцованого примірника «Кобзаря».

Відпустивши робітника, бібліотекарша запа-лює «Смичку», дістає з полиці величезну кон-торську книжку і починає щось записувати.

* * *

— Ольго Іванівно! Можна змінити книжку, — питає дівчинка років дванадцяти.

Бібліотекарша зводить очі і довго мовчки дивиться на дівчинку.

— По дебету?...

— Ні. Мені таку, щоб кораблі плавали...

— Добре... Кораблі, так кораблі...

Бібліотекарша прикладає до лоба указового пальця, і розтягуючи слова, нишком бубонить:

— Вчора давала завоі чотири карбованці на ремонт буфету. Так... Чотири... На очистку двора — два карбованці... Єсть. Записано. Ку-пила картоплі три мішки і нової поезії 20 то-

нів — двадцять три карбованці... Дорога поезія тепер, дівчино, щоб ти знала... А все ж таки: це тринадцять карбованців, парешті?

— Я це знаю, Ольго Іванівно. Я по книжку прийшла.

— І гаразд, що прийшла. Книжка брат, дівчепко, гарна штука. З вами, брат, треба поводитись акуратно... Ти як поводишся?

— Добре, Ольго Іванівно... Слово чести, добре...

— А я от — ні. Забула вчора видатки в книгу записати і нема тринадцяти карбованців... Постій... Як воно було?! Свідапок відбула, тоді зав узяв чотири карбованці... Далі я записала сорок сім «входячих» та написала акта на поїдені мишамв «Мяшачі воря» Петра Папча, потім картопля й поезія... Більш, здається, грошей не витрчала. Потім обід. По обіді була конференція читачів... Ні, хоч убий, не пригадаю... Так тобі корабля?... Ось тобі Жюль-Верна «80.000 кілометрів під водою». Ходи здорова...

Дівчишка бере книжку і йде до дверей, а бібліотекарша знову вахиляється над столом, присовує рахівниці і починає цекати:

— На ремонт буфету — чотири карбованці, на картоплю — три...

— Ольго Іванівно! — лунає з суміжної кім-

нати грубий чоловічий голос. — Знову ви тут напугали. У вас у «входячому» хтось розписався в одержанні тринадцяти карбованців... І коли ви вже привчитесь до порядку. У нас тут культурна революція, а у вас по книгах щось схоже на воєнний комунізм... Ідіть сюди!

— Фууу, слава тобі господи, — найшлись! — радісно зідхає бібліотекарша і, поправляючи на голові червону хустку, підтюпцем біжить через залю.

ОХОПИЛИ.

(Казка наших днів).

Молодий Заєць, років так... ну, приблизно, допризовного віку, влетів, засапавшись, до заячого житлокоопу в норі під старою сосною і випалив:

— Папаша! Небезпека на фронті!

— Не бреши, — відповів Заєць-папа. Я тільки-но кинув читати газету, ніякої небезпеки немає.

— Йй-же богу — небезпека на фронті!

— На якому саме фронті? Говори конкретно?

— На внутрішньому.

— Невже знову наш класовий ворог — ли-

сиця підвів голову і сичить? — запитала Зайчиха-мама.

— О! Чуєте? Чуєте?

— Що? Де? — разом повскакували папа й мама.

— Та скрізь по лісу. Невже не чуєте? Кричать... Улю-лю-кають.

— Дійсно, — насторожився папа. Дійсно, щось... Проте, піди довідайся: коли то мисливці, та може ще полюють в показковому пляні, тоді турбуватися нічого — вони завжди п'яні і коли й стріляють, то здебільшого один в одного.

— Організований народ, симпатичний — додала мама.

— Слухайте ви, недобитки проклятого царату, — вже сердито сказав молодий Заєць. Я вас попередив. Робіть як знаєте, а я аж ніяк не хочу, щоб мене застрелили, або впіймали Я свідомо йду....

Молодий Заєць не договорив.

Майже над самою норою почулись крики:

— Охоплюй! Охоплюй!

— Заходь з того боку!

— Швидше! Швидше!

— Товариші! Організовано!

— Висуванців наперед!

— Стежте за касиром, бо він і тут втече!

— Підходь! Підходь! Не бійся!

— А ще кооператори!

— «Кооператори», — зблід Заєць-папа. Це гірше. Вони нас украдуть...

— Та мовчїть вже, — перебив папу молодий Заєць. — Тут життя на волосинці...

В цей момент пору чимсь затулили і рука, що від неї пахло виробами ТЕЖЕ, інструкціями, і циркулярами, по черзі витягла всіх зайців з нори.

Зайці остовпіли.

Та й було з чого.

На величенькій поляні стояли колонами люди з плякатами, прапорами і оркестрою.

Коли зайці трохи заспокоїлися, до них наблизилося троє, очевидно розпорядників, і один почав:

— Товариші Зайці! Ми представники Дніпропетровського союзу «Степовик». Щоб ви скоріше зрозуміли, чому ми вас потурбували, дозвольте зачитати вам папірця, що його ми одержали від Всеукраїнського Союзу Скотарсько-молочарської Кооперації «Добробут» від 1 жовтня 1929 року № 6/10.

Ось що вони нам пишуть:

«Протоколом правління Укрсельбанку № 239/194 вам призначено кредит із республіканського фонду бідноти 28-29 через місцевий

Сельбанк: в рахунок ліміту 20 карбованців.

Кошти призначено на купівлю **робочої худоби**.

Пропонуємо **охопити** це постачання і про наслідки повідомити.

Конярський відділ (два підписи).

— Так от, дорогі товариші Зайці! Через те, що за 20 карбованців ніякої іншої робочої худоби, крім трьох живих зайців не купиш, а ви, шановні товариші, як відомо з творів великого письменника А. П. Чехова, все ж таки можете щось робити, принаймні можете запалювати сірники, — ми вирішили «охопити» вас на користь кооперації.

Хай живе кооперація! Хай живе Укрсельбанк! Хай живе добробут! Ура! Ура! Ура!

Всі закричали, оркестра заграла, а зайці заплакали.

Від зворушення.

Зайці, а й ті розуміють завдання моменту.

Ювілейне листування.

(Листи, що пише публіка на жовтневі свята)

ЛИСТ ДІЛОВОДА ДО ДИРЕКТОРА ТРЕСТУ.

В цей високоурочистий день святкування першої в світі пролетарської революції дозвольте вітати вас і побажати вам, супрузі

вашій і зміні повного щастя і благополучія в ділах рук ваших.

Багато довелось мені чути за революцію різних докладів і промов, але такої пасолоди, як від вашого вчорашнього докладу, я ніколи не відчував. Сили, огонь, патос. Особливо оте місце:... «доки я стою на чолі «Кандибобертресту», вам — моїм співробітникам — бояться раціоналізації нічого — ніхто скорочений не буде».

Хай же живе Великий Жовтень і його великий проводир на місцях — Макс Юхимович Клізменко!

Ваш покірний товариш Аркадій Гопки.

ВІД КОРОВЧЕНКА ДО БИЧЕНКА.

Стьопа! Поздоровляю! Заходь. Пивна сьогодні з приводу ювілею зачинена, так ми дома. Треба ж реалізувати досягнення. Єсть дві пляшки хлібного і дюжина «Нової Баварії». Не прийдеш — вип'ю сам. Я брат в таких ділах за колективну роботу не дуже, це тобі не завком вибирать.

Ювілейний Іван Коровченко.

ВІД ХЛОПЦЯ ДО ДІВЧИНИ.

Товариш Клавочка! Вітаю вас роковинами пролетарської диктантури, а зрозуміти не можу, чому ви вчора не були в клубі. Напевне знову вапа забобонная мамаша не пустили, а в клубі був цікавий доклад шівгодини і танки

до ранку. Танцювали новий танок «Рационалізація», а вас не було. Невже ви ще й досі не написали вашій мамаші статистики нашого клубу. За минуле літо через клубний вплив записалось у ЗАГС'і аж 34 пари, а 12 дівчат просто одержують аліменти. Доведіть все це мамаші і приходьте сьогодні беззастережно, а то мені свято не свято, а якась опозиція... А не прийдете, або кинусь під трамвай, або підслухаю доклад про міжнародне становище.

Ваш до крематорія Май Закаблучка.

ВІД РОБФАКІВЦЯ ДО БАТЬКІВ НА СЕЛО.

Вітаю вас зі святом непереможного Жовтня. Хай живе, а сало вже поїв та й не дивно. Зуби, що звикли до граніту, крешуть сало аж-аж.

Свято було бучне, демонстрували цілий день, а підметки мої зовсім зіпсувались. В БЦС*) була вечірка: п'ять докладів і по одному бутерброду з ковбасою. Як би навпаки — було б ще урочистіше. А проте почуваю себе добре.

Ваш пролестудсин Петро.

*) Будинок пролетарського студентства.

Як воно буде.

(Жарт).

У Парижі боротьбу з пияцтвом провадять таким способом: всі вчинки п'яного фіксують кіно-апаратом, а потім, коли «артист» проспиться, йому показують фільм.

Газети відзначають дуже добрі наслідки такого способу: майже всі п'яниці, побачивши себе на екрані, кидають пити.

Маючи на увазі, що ми від Європи аж ніяк не відстаємо, а навпаки — наздоганяємо, треба думати, що і в нас незабаром запровадять такий спосіб.

Справді, чому зайвий раз не втерти носа буржуазним акулам?!

— Черговий!

— Єсть!

— Як у вас сьогодні? Багато?

— Тридцять два!

— Всі проспались?

— Майже всі в нормі. Тільки один якийсь помбух уявляє, ніби він на пляжі, і все намагається викупатись у плювальниці, а вона мала.

— Залишіть помбуха до вечірнього сеансу — решту запрошуйте по одному до залі.

— Єсть!

— Громадянине Квочко! Ну, як вражіння?

— Погано...

— Ну, от бачите: сами кажете, що погано...

— Погано... Ну, як таки — подертись на пам'ятника Гоголю?... Так острамитися... Тепер нізачо в світі не питиму... горілки з пивом... Одне щось: або горілку, або пиво... Дуже вдячний, що показали... Тепер не мішатуми. Щось одне, або пиво, або горілку. А то, справді, незручно... Дуже вдячний. Прощавайте.

— Ой, товаришочки! Ой, дорогі! Спасителі! Благодітелі! От уважили! Та тепер же я гроші свої — раз плюнуть — найду! Це ж вона їх сперла — Мацька! А то вчора так надрався, що не пам'ятаю, з ким гуляв. Чи з Манькою, чи з Лізкою! А тепер... От спасибі! Велика штука кіно! Хай живе! Біжу!

-- Ой! Не можу! Ой! Уміраю! Ій-бо вмираю! Хо-хо-хо! Го-го-го!

— Чого ви регочете, громадянин? Що ж тут смішного? Ви — п'яний—заснули на тротуарі.

— Та хіба я з себе сміюсь! «Заснув». Подумаєш — кадрик! Он кум Іван Йосипович — ото вступив, Монті Бенкс! Накажить мене бог! Го-го-го! Поліз у гицельську будку. Думав сп'яна, що таксі! От штукерія! А собаки — звідти, а гицель кума — бити! Оце кадрик. А то «заснув». Подумаєш? Товариші! Я збігаю

це кума, а ви тоді ще раз крутніть. Інтересно ж получається!

— Товариші! Ну, щоб цю сценку та «крупним пляном» дати: п'ю ж на-красоту! Можна сказати, просто «показательним порядком» п'ю, а ви так зняли невдало...

— Ех! І до чого ж шкода...

— Правда, товаришу. Такий молодий, симпатичний і отак напились. Справді шкода!

— А то ні! Така закусь і всю виблював Жалко, жалко...

* *
*

— Мене ця картина не вдовлетворяє. Потому я, як нап'юсь, завжди не безобразую, а тільки, значить, тихо і спокійно матюкаюсь. Коцешно, для мене більш підходить мовне кіно, которое, значить, призводить різні звуки і слова. Тоді, дійсно, інтересно. А звичайне кіно для мене ніщо: сам себе созерцаєш. а що ти говориш і кого, наприклад, лаєш — певідомо.

* *
*

— Товаришу кіно-механік! Здається все?

— Все.

— Ви куди зараз?

— Обідати.

— Додому?

— Та ні. Думалось в «Аркадію» заскочити.
— Ага! Тоді ходім разом?

* * *

— Єсть!..

Шановні читачі! Даю слово честі, що коли ми будемо наздоганяти Париж, я обідатиму виключно дома.

І дома можна прекрасно випити.

«Незамінимий».

От, товариші, конешно, спецеїдство. Цей нащадок проклятого царатү ще й досі робить прориви і заважає.

Не дає, так сказати, вкластися в плян промфінпляну.

Ви, звісно, товариші, народ практичний, вас, звичайно, різними предпосилками й цитатами не візьмеш, вам насамперед факти подавай.

Так от, будь ласка. Козиряємо фактом.

Факт, будемо говорити одверто, просто волющий.

Просто неприємний факт.

Просто в одній установі зїли спеца.

Спец був, конешно, незамінимий.

Незамінимо одержував найвищу ставку. Сидів в окремому кабінеті, «ув'язував» різні тех-

нічні питання, консультував і палірці підма-
хував.

Одним словом — інженер.

Щось років зодва, а може й три спец був
незамінимий і плату акуратно одержував без
якого нажиму.

І от раптом почали підкопуватись під доро-
гого спеца.

Почали різні спецожери присікуватись.

Мовляв, будь ласка, скажіть на милість, де
ви таку собі вищу освіту здобули, що різні
науки й техніки, як дважди два розрішаєте.

А дорогий товариш спец на це спокійно від-
повідає:

— Слова нет, брехати не стану, радянської
ВИШ'и я не скінчив лише тому, що в Сток-
гольмі ще радянській владі здається нема, а
скіпчив я буржуазний університет і цей свій
ухил визнаю. Простіть...

А спецожери, звичайно, раді.

— Ага? Значить, ви й вищу математику на
буржуазний смак вивчили?

— Так. Признаюсь, товариші, винен.

— Значить, ви й буржуазні інтеграли вив-
чали, — папирають спецожери. — Так тоді,
будь ласка, скажіть, дорогий товаришу спец.

що ж воно таке інтеграли?

Тут звичайно, дорогий спец, бачати таку
тендеційність, обурився.

— Дійсно — говорить — я вищої математики таки не знаю, бо в Стокгольмі і зроду не був, бо взагалі я ненавижу буржуазної столиці, а скінчив я, одверто говорю, до революції руську гімназію, тільки через те, що тоді проклятий царат, пригноблюючи національності, не дозволяв українських гімназій...

Але хіба спецожери вважають на національне шитання. Хіба ж такий це народ?

— Тоді, будь ласка, скажіть нам, товаришу, що таке логарифми і як треба чесно поводитись з таблицею логарифмів?

— Будь ласка, — погодився спец. — Можу, вам сказати і досить чесно. Чесно я скінчив тільки п'ять класів гімназії, бо за старих умов трудно було незаможній класі...

А спецожери знову перебивають дорогого спеца, бо що їм до класових взаємовідносин та ще за минулий час.

--- Тоді, будь ласка, товаришу, скажіть нам...

Але тут уже спец остаточно обурився і сам почав насідати на спецожерів.

Нічого я вам, товариші, не скажу, бо я нічого не знаю. Ніколи я в гімназії не вчився і взагалі простіть, товариші. Я обдурював радянську владу... Шкідник я, бо я розрішав різні складні технічні питання, нічого в них не розуміючи... Більше не буду...

Але що спецожерам до чесного признання та каяття. Не вважають вони й на це.

Одним словом, товариші, нема чого говорити, все ясно.

Спеца з'їли.

З'їли, не вважаючи на те, що працював він у Наркомторзі.

І ніхто тепер про того спеца навіть не згадує.

І коли б не Г. І. Петровський, що згадав про цього спеца на демонстрації студентства, інженерів, техніків і наукових робітників — не було б про того спеца й цього фейлетона.

Отже, коли цей фейлетон буде кому не доподобити, звертайтеся не до автора, а до Г. І. Петровського, ВУЦВК, прийом щодня.

ФАКТОР.

Всі кричать: фактор, фактор. Та ще й могутій ніби фактор.

Але — даруйте мені — я з цим галасом абсолютно погодитись не можу.

Може кому й фактор, а мені — неприємний факт.

Я — ворог радіо. Я терпіти не можу радіо.

Я — переконаний ворог радіо.

І коли оце позавчора на вулиці я когось випадково штовхнув і цей «хтось», поглянувши на мене скоса, промовив таким басом, ніби в нього замість горла гучномовця вчеплено: штовхається... Мачта антенная»... я зненавидів радіо ще більше, бо мене ніколи так не зневажали.

Ще б пак. Мене порівнюють з якоюсь макою. Правда, я високий на зріст, але ж я до деякої міри людина. Я до міськради депутатів вибирав. Може й мене оберуть коли небудь за депутата. І—ломака.

Як вам це подобається?

Ні. Заявляю категорично: я ненавиджу радіо.

Ви знаєте, що робиться у мене вдома? Не знаєте? Ви й уявіть собі не можете.

Гризли мене жінка й діти і, нарешті таки догризли: купив я того фактора.

І що тепер, мої любі, робиться.

Усе помешкання в проводах, конденсатори на кожному кроці, діти ходять не ївши, бо жінці ніколи: вона, знаєте, хвилі ловить.

А вже як дізналися того фактору діточки (а в мене їх троє)—кінець.

Зразу: давай навушники.

Що ж? Дав. Дві пари купив, а одну на службі вкрав: одрізав від двох телефонів.

Жах! Сором!

Громадянство! Знайте, що один виборчий го.

лос до міськради XI скликання подав злодій.
І злодій той—я.

Призвели таки діточки.

Між іншим, про дітей.

Про те я вже не говоритиму, що в них на вухах мозолі від навушників, скажу лише, що до фактору вони в мене звались по-людському: Галина, Палажка й Павло.

Тепер звуться по-жінчиному: Трансляція, Батарея й Штепсель.

Тепер іноді скажеш:

— Хвилічко (раніш була просто Химка), Хвилічко! Ти б утерла носа Павлові...

А вона сидить з павушниками на ліжкові, втелюючи очі в стелю, та:

— Павла тут нема. Є Штепсель!!!

— Втри, кажу, хоч Штепселеві, а то сопі через Трансляцію вже на Батарею капають...

Це по вашому життя?

Не вечеряю вже третій тиждень, бо в 5-15 радіо—жовтень, а 5-30—радіо—піонер, в 6-12—радіо—комсомол, а з сьомої, сами знаєте, починається вже й доросле радіо.

Коли ж тут в чортової хвилі вечерять?

І так, уявить собі, щодня.

Отаке моє життя. Власне не життя, а «завчасне заземлення»...

Два дев'яносто.

Приміром, сьогодні.

Проходжу біля ВУЦВК'у, а гучномовець на ввесь майдан репетує:

— Газета, — говорить, — допомагає нам удосконалювати наше життя, газета, — говорить, — сприяє нашому культурному розвитку, газета, — говорить, — це, — говорить, — шоста держава...

І як почав, як почав, та так вже розхвалював ті газети... А на кінці з труби посипались самі заклики:

— Громадяни, — кричить, — поширюйте газету, передплачуйте газету, читайте газету!

Вірите, так репетував, що виходило, ніби краще за газету нічого в світі немає...

Я, звичайно, як людина культурна, не стану заперечувати, що від газети користи багато: чи грубку розпалити, чи устілку в чоботи покласти, чи вікно завісити, але щоб від читання газети була сама користь, то тут уже вибачте. Хоч нехай в чотири гучномовці доводять мені про це — не переконують, потому, шановні громадяни, як я через газету постраждав, то тепер до читання газети мене ніякими гучномовцями не навернеш.

Тижнів три тому треба мені було до знайомого на Клочківськьку.

Добре.

Сідаю на Павлівській площі Рози Люксембург на трамвая. Розгортаю «Вечернее Радіо»—за п'ятава купив, як у черзі стояв,—читаю, їду.

Гаразд.

Кондуктор, звичайно: «ваш квиток»? Даю три карбованці—не було дрібних. Дає кондуктор квитка, а здачу,—говорить,—зараз, громадян, одержите.

Добре. Їду, читаю про потрійне самогубство на Холодній Горі—цікаво так пишуть.

Чую: «вагон далі не піде». Не зчувсь, значить, за читанням, як і до останньої зупинки доїхали, що коло церкви. Зліз з трамвая і пішов. Пройшов щось з півквартала і згадав:

— Боже-ж мій! А здача—два дев'яносто?!

Моментально—обратний ход. Прибіг на зупинку—трамвай стоїть. До кондуктора.

— Товаршшу, говорю,—здачу—два дев'яносто. Зараз їхав, забув взяти здачу. Дав три карбованці, а два дев'яносто, значить, здачі...

А кондуктор мені й говорить: Які,—говорить,—два дев'яносто? Даже странно? Я,—говорить,—вас, громадянине, не везла і трьох карбованців не брала. Ви помилились,—говорить... Даже странно.

— Дійсно,—говорю,—помилився, бо той кондуктор був чоловік, а ви, вибачте, жен-

щина, але що ж робить? Порадьте, будь ласка, товаришу, бо ж два дев'яносто....

А кондукторша мені:

— Хач нам,—говорить,—інструкція і не дозволяє з пасажирами дискурсію розводити, але раджу вам наздогнати попереднього вагона — він недалеко на першій зупинці стоїть, і там кондуктор мужчина—може й гроші ваші в нього...

Побіг.

Наздоганяю. Вскакую. До кондуктора:

— Дайте,—говорю,—мені два дев'яносто...

А кондукторша (тут знову кондукторша):

— По якому праву ви вимагаєте два дев'яносто, коли ви мені ще трьох карбованців не давали... Даже странно...

Тут я вже не витримав.

— А по якому праву.—говорю—кричу,—ви ж женщина, коли мені на останній зупинці сказано, що ви мужчина... Як три карбованці брать, так ви мужчина, а як здачу, так ви ж женщина... Даже странно...

— Тоді, говорить.—гражданія, ослобоніть негайно вагона, не заважайте нормальному рухові, бо ми таких сунчків знаємо, хочете на шармака проїхати...

Тут і пасажири почали:

— Не затримуйте вагона.

Я, звичайно, розпалився.—Не злізу,—кричу,—хоч зіріжте. Два ж дев'яносто!

Ну, пасажирів всі за кондукторшу, провідник вагона—теж. Нарешті, міліціонер. В районі ще три карбованці припаяли—значить уже шість. Та п'ятак, що за «Радіо» заплатив.

От тепер, громадяни, й розсудіть, чи завжди користь буває од читання газети.

Звичайно, гучномовці цього не знають, а якби знали, то тоді галасу того про ту користь від тих газет було б менше...

А то крику, крику...

Даже странно...

Собака — друг людини.

— Ще одне слово і я зністожу тебе, як клясу,—переможно закінчила моя дружина, розбиваючи на моїй голові невеличкого бюста М. В. Гоголя.

— Правильно! Розбатькуляти його!—додала моя старша зміна—син Павло. (Шість років, внук селянина, померлого від горілки в 1909 р. в епоху найбільшого лютування реакції).

Коли все це скоїлося, я тихо проплакав:

— Щастить же декому!.. Он дружина поета Засмоктаного ніколи в світі не билась бюстами геніяльного творця «Мертвих душ»...

— Бо Засмоктаниха, мертва твоя душа, має можливість лупити свого чоловіка сетерячими цуценятами, іроде! А хто дбає про це?! Га?! Чоловік, муж! Так то ж чоловіки! А ти хіба дбаєш, щоб твоя дружина жила по моді? Дбаєш?

— Та я ж...

— Мовчи! У всіх є собаки: у Засмоктаних—сетер, у Коваленка—німецька вівчарка, у Безмильного—доберман, у Салюченків—дог. Тільки я нещасна, (дружина заплакала) не можу показатись на люди... І все через тебе...

— Мамо! А в Самаченків сьогодні народилось десятеро цуценят,—зауважив Павло.—Уже якийсь дядько приходив, в окулярах. Іхня Мурка казала, що той дядько—собача какушерка.

— У людей і мода, у людей і сімейне щастя.

Дружина обдарувала мене таким поглядом, що коли б це в моїх можливостях—даю слово чести—я б народив, не задумуючись, дванадцять цуценят якої завгодно породи.

Але з усіх собачих властивостей у мене була лише одна—це вить і я завив:

— Чого вам треба? Собаки? Куплю! Придбаю! Вкраду! Якої породи? Стрептобок—півчера? Сетера-лапсердака? Хатню таксі? Обобонку? Шпріця? Фокс-прем'єра? Говоріть! Кажіть! Замовляйте, сто догів вам у квартиру...

Увечорі з приводу придбання собаки і якої саме породи відбулася семейна нарада.

Але тут, шановні читачі, я мушу вас познайомити з моєю родиною.

Насамперед, моя дружина, подруга, так би мовити, життя.

Надзвичайно симпатична особа, така ж симпатична, як і її мати Гертруда Гуговна Шпок, остзейська німкеня, різниця між ними лише в тому, що Гертруда Гуговна уже вмерла, дружина ж моя почуває себе прекрасно.

Так само почувають себе прекрасно і жінчин дядя—безробітний гемеопат Отто Гугович і дві жінчиних сестри: тьотя Лізет і тьотя Катет.

Обидві тьоті—Лізет і Катет—особи так само надзвичайно симпатичні і не без талантів.

Лізет має голос сопрано і катар усіх кишок, Катет же має мецо і катар лише одної сліпої кишки.

Дядя Отто Гугович голоса не має—недавно позбавили, проте дядя має штучні зуби, які в нього часто випадають за обідом.

Нарешті у мене два сини.

Старший—Павло — надзвичайно спостережлива й винахідлива людина.

Він уже дійшов, наприклад, що коли запалити навіть удень всі електричні лампочки, тоді якась червона пшоточка в електричному

лічильникові бігає значно жвавіше ніж тоді, коли лампочки не горять.

Перший місяць Павлових спостережень в електриці обійшовся в 43 карбованці і дав можливість цій талановитій дитині ознайомитися із другою, не менш цікавою наукою—економікою.

Тепер поруч із електричним лічильником і сплаченим рахунком електростачії висить непоганий підручник економіки—фамільний нагай-восмерик.

Щодо молодшого сина Віктора, то, не вважаючи на його мінімальний життєвий стаж—півтора роки—можна передбачати, що з нього вийде не абиякий гастроном.

Деякі симптоматичні ознаки категорично стверджують такі мої батьківські міркування.

Розговорний лексикон цього, безсумнівно талановитого, хлопчика досить твердо вклався в два слова «гам-гам», при чому цих слів він на вітер не пускає і дійсно провадить у життя.

Він їсть все!

Сьогодні він з'їв коробку кнопок.

Родина наша живе дуже дружно. Я—дружно дістаю гроші,—репгта дружно ті гроші перетворює на обіди, сніданки й вечері.

Нарада з приводу прилучення моєї родини до моди, себто придбання собаки, відбулася в ат-

мосфері бурній, бо наша дружна сім'я в поглядах на породу мійбутнього друга—дружно розійшлась.

Дядя Отто Гугович категорично вимагав придбати болонку, як найбільш гомеопатичну собачу породу.

Дружина вимагала якогось мишастого англійського дога.

Лізет—фокса.

Катет—шпиця.

Я—сетера-гордона.

Павло од вибору породи утримався і запитав лише: в яких іще собак бувають штучні зуби?

Врешті решт вирішили застосувати лотерею.

Номерки тягнув Віктор і «гам-гамнув» сетера-гордона. Чи міг же син піти проти батька?

Тепер у нас єсть прекрасна сука, звать її «Гарна».

Ах! Товариші! Ах! Люди!

Коли б ви знали, яке прекрасне, яке модне життя настає, коли в вашій людській квартирі з'являється ваш друг—собака.

Перший день перебування у нас «Гарної»—це був день загального захоплення й радості.

Найбільше ж захопився наш сусіда по квартирі—молодий лікар Мусій Іванович.

Він клявся пам'яттю великого хірурга Пирогова, що такої рваної рани, яку зробила

«Гарна» на правій литці тьоті Лізет, не бачив ще жоден лікар на світі.

— Та не стогніть ви—заспокоював він тьоту Лізет.—Це ж краса! Клас! Не! Ви подивіться все як на долоні. Ось шкіряні покрови. Ось—фасція. Ось—м'язі *musculus gastrocnemius*. Ось артерія. Бачите—кров дзюрчить. Це значить артерія, коли дзюрчить, а коли б вона текла поволі, то була б вона...

— Рятуйте—репетувала тьотя Лізет.—Перев'язуйте—вмираю.

— Так швидко від такої рани не вмирають. Від такої рани ви можете вмерти не раніше, як в ту суботу, коли у вас розпочнеться гангрена—авторитетно заспокоїв Мусій Іванович, кінчаючи перев'язку.—Прекрасна рана—продовжував він, За п'ять років навчання в медінституті не бачив такої рани... Йди-но сюди, собачко! Ісі, ісі! Тубо! Та де ж вона...

— Вона ось тут—почувся з коридору голос Павла.—Уже доїдає вашу другу калошу.

— «Гам-гам»—пояснив Віктор.

— Чорт-зна що,—засмутився лікар.—Нові калоші....

— Вона їсть не тільки нові,—додав спостережливий Павло.—Вона перед тим з'їла боти тьоті Катет. А боти дуже старі, рвані.

— Паршивка—вискочила в коридор Катет.—Це не собака, а троглодит якийсь. Я ж казала.

краще шниця купували б. Благородна порода...

«Гарну»—заперли у ванну.

Увечорі зайшов до нас знайомий—Федір Михайлович, мисливець, собаковод.

Пили чай.

— Гуляв оце. Погодка чудова. Можете собі уявити—якої зараз я прекрасної ковбаси купив у цербкоопі,—говорив Федір Михайлович. Ціле кіло купив. Раджу й вам.

— А ми собаку купили,—сказав Павло, сьорбаючи чай з блюдечка.

— Собаку?!—підскочив Федір Михайлович.—Так чого ж ви мовчите?!

— Тьотя вже кричала,—поінформував Павло, не відриваючись від блюдечка.

— Покажите ж. Негайно. Я ж у собаках—собаку з'їв,—зареготав Федір Михайлович.

Привели «Гарну».

— Ого! Не поганий пес. Так—так,—розглядав з усіх боків її Федір Михайлович.—«Перо» *)—як слід, «колодка» **)—што нада. Добрячий пес....

— Премійований,—з гордістю сказав я.—Її мама на всесоюзній сільсько-господарській виставці...

— На собачій, ви хотіли сказати...

*) Хвіст.

**) Корпус.

— Ні. Саме на сільсько-господарській з'їла премійованого галанського півня разом з пір'ям і медаллю, що висіла на півні. Так, так. А папа «Гарної» робив стойку не тільки на качок, зайців і перепелів, а навіть на телеграфні стовпи. Він носив «поноску», співав під рояль і коли подихав, останні слова його були «Геть намордники».

— Що ви кажете?—дивувався Федір Михайлович.

— А дід «Гарної»—продовжував я з піднесенням,—знаменитий кобель «Дунька». Ого! Це був відомий на всю округу «стойкіст». Його «стойки» були феноменальні. В епоху воєнного комунізма він раз на полюванні зробив стойку на перепелку і простояв три години, аж доки якась дворняга, що бігла за возом, не розтлумачила «Дуньці», що то не перепелка, а анкета, яку поклав окрземвідділ на полі для знищення ховрахів, мишей і інших шкідників сільського господарства.

«Дунька» мав сорок чотири винагороди на собачих виставках і ви хочете, щоб наша «Гарна», в жилах якої тече кров...

Але цей дитирамб перебив радісно дзвінкий голос Павла, який вбігши до кімнати, затанцював, приспівуючи:

Наша «Гарношта»—собашта
З'їла кіло ковбаси!

— Бачите! Бачите!—вхопив я за рукав Федора Михайловича, що порснувся до коридору.
— Вся в мамашу! «Апорт». «Гарна»!

— «Апорт», значить «подай», — гримнув Федір Михайлович.— Як же вона подасть, коли вона вже зїла, щоб вона було здохла? Кіло ж ковбаси.

— А очі?! Очі!—не вгавав я.—Зверніть увагу: розум, свідомість. О! Ви ще не знаєте «Гарної»! Хочете: вона скаже ціну на вашу ковбасу. «Гарна», же-ву-резон-ковбаса? Труа карбованець а кіло? «Гарна»? Вуй?

— Гав!—ствердила «Гарна», облизуючись.

— Чули?—Три карбованці.

— Два дев'яносто,—зітхнув Федір Михайлович.

— По талону брали?

— Так!

— Ну, а «Гарна» вгадує лише ціни вільного продажу. Клас, братець ти мій. Породача! З атестатом собачка! Зараз покажу... Чого ж тікаєте?

* *

*

Вечеряли ми без Федора Михайловича.

За вечерею з дядиною пропозиції вирішили, що матрац для «Гарної» знімемо з мого ліжка.

— Непремійовані літератори можуть переспати й без матраца,—сказав дядя.

Я теж голосував: «за».

Спав я на голій сітці.

Снилось, що я не я, а гончак і мене преміювали на собачому конкурсі.

Прокинувся від болю—укусив сам себе за ногу.

* *
*

Ранком, за сніданком, виявилося, що за ніч «Гарна» абсолютно не проявляла своїх породних властивостей.

Все було ціле.

Лише дядя не міг знайти своїх штучних зубів, що поклав на ніч на столику біля ліжка.

Повертаючись з посади на обід, я під дверима своєї квартири побачив майже всіх хлопчиків нашого жилкоопу.

Вони скажено реготали.

— Що ви тут робите?—палетів я.

— Концерт, дядю!

— Який концерт?

— Та в оцій квартирі якийсь малахольний купив собаку і вона співає як тільки тьотя заграє на роялі і заспіває—собака теж співає, а ми споримо у кого краще виходить...

Я насторожився.

Співала Катет якийсь старовинний романс Шуберта.

Я прилучився до компанії і лише мій голос дав перевагу вокальним здібностям «Гарної».

* * *

«Гарна» живе у нас уже другий тиждень.

Я блаженствую.

В цю суботу вмерла (далеко піде дорогий лікар Мусій Іванович!) від гангрени Лізет.

Отто Гугович їсть ще гемеопатичніше, бо зуби зникли всерйоз і надовго.

Катет учора одвезли до психо-лікарні.

Вночі «Гарна» зробила дідівську стойку і на мою команду «піль»! здерла з голови сонної Катет парика.

Дружина задоволена, бо нашу сім'ю прилучено до кращих модних сімейств.

Я блаженствую.

У ДОРОЗІ.

Поїзд мчав.

В «м'якому» вагоні, в купе, двері якого були відчинені в коридор, їхало четверо мужчин.

Точилася розмова.

— Так от, я й кажу,—говорив один, повновидий блондин, з рижими вусами, в «толстовці» і в величезних мисливських чоботях.—Жіноцтво зараз, можна сказати, преться вперед на всіх парах. Але що з того? От я, приміром, агроном. Професія наша, можна сказати, на всі

сто відсотків чоловіча професія. І жінці тут, як то кажуть, здорово «не светить». А проте, жінки пруться в нашу галузь, як метелики на вогонь. Кумедія, доложу вам. Оце недавно являється до мене на участок одна. Худорлявеньке, мініятюрненьке, волосячко з під шляпки вибивається... Ну як думаю послати його до колгоспу верст так за 70? Розтрусить же його на наших автодорах. Натякаю їй на це. Делікатно, звісно. Та, що ви думали? І слухати не хоче. Образилось, очі горять. Я—каже—не для того інститут кінчала, щоб папери по канцеляріях підписувати. Ну, послав, звісно. Поїхало. Що з того вийде — побачимо.

— Що вийде? — перебив агронома високий, лисий, в рогових окулярах гражданин,—виймаючи з валізки пледа.—Поїде, посидить, а потім, якраз тоді, коли у вас гарячка почнеться, сівба, чи що там, пред'явить свою крүгленьку фігурку, лікарське посвідчення і—фюїть! По-о-їхала на чотири місяці: два «до» та два «по». Мені ця штука, ой як знайома! Років три вже з прекрасним полем вугіль добуваю. І що дивно, розумієте: як тільки яка негайна справа, так тобі або оте знаменито «до» і «по», або просто записочка: «Карл Людвигович! Я два дні на роботу не виходитиму». Ви ж розумієте, які це «два» дні?

Морока! Я припускаю ще лікарів, учителів.

ну кабінетних вчених, нарешті, але ж не інженерів, техніків, чи агрономів. Ви розумієте, не пристало якось...

— Не пристало,—пробубонів, висовуючи з під пальта одутлувату фізіономію третій пасажир, що вже лежав на канапі.—Та торік, го-го-го, три жінки академію генерального штабу закінчили! Може вже десь дивізіями командуєть і китайців, чи кого там треба, б'ють. А ви за інженерів турбуєтесь?! Амба, шановний товаришу! От, наприклад, завтра 8-ме березня—день, його же сотвори Радянська влада спеціально для жіноцтва. Спідничковий ювілейчик, го-го-го! Ще таких ювілейчиків штук п'ять—бувай здоров! Не буде галузі, де б жінщина...

— І чого ви, товариші, так ото турбуєтесь та хвилюєтесь,—почувся біля дверей купе жіночий голос, і до купе ввійшла провідниця вагону.—Єсть ще у нас галузь, що на неї жінщина ніколи в світі не посягатиме...

— Яка?—мимоволі випалив інженер.

— Бузотьорство,—засміялась провідниця і почала будити четвертого пасажира.

Подарунки до великодня.

I

ПЕРЕДОВА ЛЮДИНА.

Що не говоріть, а раніш було краще.

Ну, от візьмемо, приміром, великдень.

Святкуємо ми його, як і раніш—три дні, різниця лише в тому, що раніш святкували ми його неділю, понеділок і вівторок, а тепер святкуємо суботу, неділю й понеділок.

І невелика ніби різниця, але якось воно не так.

Раніш, поки паска була просто паскою, а не міщанським забобоном, жилось і святкувалось значно простіше й покійніше.

Понапікала жінка чого там помагається, на-смажила поросят, курей, ковбас, крашанок приготувала з сотню, ви горілки придбали четвертину там чи дві і починаєте святкувати.

Істе, п'єте, Христа воскресшого прославляєте. Сонечко світить, травиця зеленіє, горобці двірінькають, сусіда ригає, ви від нього не відстаєте—і все хороше, лагідно, урочисто.

А чому це так було?

А тому, що солідарність в людей була, думки були однакові.

Всі знали, що святкувати треба, бо Христос таки воїстину воскрес. Не було отих пущівіринків, що тепер ходять з барабанами та «Долой, долой монахов» виспівують.

Єдність була.

Свобода була, свідомість.

Раніш ваш приятель і колега по службі Стратон Спиридонович приходив до вас, пив, їв, христосувався і край. Було радісно, було приємно. Шкоди нікаторої, бо хіба можна вважати за шкоду, коли Стратон Свиридонович скатертину спотикачем залле, або відпочине п'яний на ліжкові та чобітьми подушки пошмарує—це ж дрібниці. А зараз? Що може вийти з того, як побуває у вас на великдень Стратон Свиридонович.

Уявіть собі, що після свят приходите ви на посаду. А Стратон Свиридонович прийшов раніше і вже розповідає, як він був у вас на перший день, які у вас були чудові пундики, як горіла лямпадка, як христосувалися, як співали хором «Ангел вопіяше» і т. д. і т. інше.

А секретар місцкому й питає вас:

— Як же це так, товаришу Активенко? Ви ж у п'ятницю на загальних зборах докладчиком виступали про забобони, громили якусь легенду про якийсь воскресіння якогось Христа,

а вдома і легенду прославляєте і забобонних пасок понапікали.

Бачите—уже й неприємність, і на лояльності вашій може окошиться.

А раніш цього ніколи не трапилося б. Бо раніш і місцевкомів не було, а теперішній секретар місцкому святкував паску однаково, як і ми грішні.

Ще гаразд, як завітають до вас на великдень свої, як то кажуть, люди. Ще нічого. А уявіть собі, як заскочить раптом хто небудь з тих, знаєте «антирелігійників», що святкують насамоті, щоб ніхто не побачив. Що тоді? Як уникнути неприємности, коли людина вже до хати заскочила. Дуже треба бути спритному на такий випадок, і я, шановні громадяни, не помилюсь, коли скажу, що в таких випадках треба робити так, як робить мій знайомий Андрій Панасович Куденький. Ви його, напевне, знаєте. Це той самий Андрій Панасович, що правив за помбуха в одному тресті.

Заходжу сьогодні до нього. А в нього, голубчики,—рай!!! На столі печене й варене, а грамофон все божественно виспівує...

Похристосувались, випили, закусили.

А я його тихенько під бока—штовх! та, підморгнувши, й питаю:

— А що б,—кажу,—було, якби оце до вас хто-небудь заскочив з тих, що то «Долой, долой монахів». Га?! Як би ви тоді, Андрію Панасовичу? Ви ж на посаді за активного антирелігійщика йдете.

А він, зпаєте, випив чарку запіканки та й говорить:

— Пусте, голубчику. Аби, голубчику, голова на плечах, можна з всякого становища вискочити. Поперше,—говорить, грамофон гратиме не —«Єлиці во Христа крестістеся», а гратиме, що мені або гостеві забажається, включно до «Ми юні спартаки». Подруге, страва, що на столі стоїть, осучаснена на 100 відс.—ви лишень придивіться: палушника я, замість забобного баранця, уквітчав фігуркою піонера з шоколади, яйця виключно червоні, жовтих («угодовці») —нема, блакитних («петлюровщина») нема; хрін, що у поросяті в роті, пофарбував буряковим квасом—теж вроді червоний, на сирній пасці скрізь п'ятикутні зірки. У мене, дорогою товаришок, усе зважено, все передбачено.

— Добре, говорю. А як же з тим, що ото й на папушниках, і на серветках, і на яйцях понаписувано: «Х. В.» та «В. В.»? Це ж означає: «Христос Воскрес», «Воїстину Воскрес»?

— А то вже як для кого, а для отих, що

«гірше за татарина», це означає! «Хочемо випити» або «Хочете випити»? а «В. В.» відповідно: «Випийте, вищийте», або «Вип'ємо, вип'ємо»! Не, голубчику, мене на юрипді не впіймаєш. Я не з таких. У мене, голубчику, попугай єсть. Так раніш він, крім «Христос воскрес», нічого не вмів вимовляти, а зараз я його перевчив. Спробуйте лише його зачепити, то він вам зразу: «Дайош Дніпрельстан»!!! У мене, голубчику, закон—я від епохи не відстаю

Громадини! Щоб підчас великих свят не зіссували вам настрою деякі неприємні візитьори, робіть так, як робить Андрій Панасович Буценський.

II

ХРИСТОС ВОСКРЕС.

(Монологи).

— Хрисссс восссс! Дядюшка! Дорогой! Зверніть увагу! Пасочка—продукт колективної творчості. Усім сімейством удосконалювали. Просю! Поросятинка з індивідуальним ухилом—сам купував, сам смажив. Власноручний смак. Горілка—державного виробництва. Приватности додав лише для кольору. На зубровці настояна. Хто за те, щоб ще по одній? Воздержавших нет? Іване Івановичу! З дядьою: Дя-

дюшка—з празничком! Що Душа горить? Холодню душі горяцій. А для посилення реакції—оцієї холодненької чарочку. Хто за? Одногосно! Люблю організованість. «Єліці во Христа-а-а хрестистіся-я-я...» Ддядюшка! Не лізе? Вопрос? Проштовхнуть ковбаскою. Надавить, так би мовити, по «низходящій лівій»... Тримайсь, дядя! Івано Івановичу, підсобіть ввести у внутрішні апартаменти нашого вальмишавовного дяді одього вітаміна з часником. Хай живе! В мене лозунг: «Все для гостей!» «Воскресе-е-е-севія день, просвітіся людіе-є-є!» Степаце Степановичу, прсвіщайтось. А дядя зпову в опозицію? Ах, «не ммможу»? Ах, дядя пе ммможе? «Ох, і чудно мені, ох, і дивно мені», як сказав наш великий поет Тарас Трясило. Щоб такий дядя та пе міг? Здає, значить, дядя на двацятятому році революції. Підкрипнить треба дядю коньяком з п'ятикутніми зірками. Влять в дядю коньячку. Хай живе дядя!!! «Христо-о-с воскресє-е-е із мертвих!!!» І головне «смертію смерть поправ...» Ідять його мухя... От за це я й люблю його, що «поправ». Хто за те, що я люблю Христа, прошу випипть! Барваро Івановно, повхажуйте за дядішкою. Хрис-вос, дядю! Що?... Не дашить?... Мартвий..От, воїстину... штука... Господи! І з чого б він? Такий здоровий... І не хворів....

— Центральна? Центральна? Що? Ага? Швидку допомогу! Швидше! Що? Швидка доп... Будь ласка, негайно... Трун... Ну-да... Розговівся й готовий... Був дядя—тепер труп. Що? Ну-да. До того був живий, як слід... Тепер мертвий, як сслід... Не возите мертвих? А як же? Господи.

* *

*

— Товаришу, міліціонер... пробачте... В мене трупний дядя вже дві години мертвий спочиває... Будь ласка, що робить? Заберуть, кажете? Щиро дякую... І як воно скоїлося з дядюшкою... Ніколи з ним такого не бувало, щоб смерть... Іду, іду...

* *

*

— Що ж це таке?... Товариші?... Варваро Івановно! Степане Степановичу! Ммманя... Діти... Та не плачте! «Не плачте над трупами павших борців...»

Прекрасна дружина.

(Жарт).

О, Фортуно!

Коли б ти знала, який я вдячний тобі!

Коли б я був поетом, я складав би тобі оди, сонети, пісні!

Коли б я був співаком, я співав би тобі серенади, каватини, балади!

О, доле!

Коли б я був профробітником, я б обвішав всі стіни палаців твоїх діаграмами і цілі дні і ночі грав би з тобою в «поліфант», не вимагаючи надурочних!

Коли б я був доповідачем, я прочитав би тобі доповідь про міжнародне становище і розбудив би тебе лише тоді, коли оголошується «Хай же живе» і музиканти починають співати, готуючись вжарити «Ітернаціонала»!

О, доле!

Який я вдячний тобі!

Ти обдарувала мене дружиною, що не читає газет, не ходить на зібрання, не слухає радіо.

І я щасливий.

Безмежно!

Безкрайно!

Жінка мене лає:

— Ти брудна ганчірка!

— Стара підшва!

— Іржаве залізо!

— Дірява калоша!

— Обсмоктана кістка!

Жінка мене лає, а я собі єхидно думаю:

— Що може бути приємніше таких епітетів в той час, коли біля збору утпльсировини скупчена зараз громадська думка, читаються лекції, доповіді, піонерські заходи лезуть по смітниках, про гавчірку хриплять радіо, газети присвячують цілі сторінки «заіржавленим цвяхам», а через усю вулицю висить величезний плакат: «В покідьках—мільйони»!

О, доле!

За таку дружину велике й щире тобі істинно-українське спасибі.

ЗМІСТ:

	Стр.
1. На ниві культурній	3
2. Охопили	7
3. Ювілейне листування	10
4. Як воно буде	13
5. Незамінимий	16
6. Фактор	19
7. Два дев'яносто	22
8. Собака—друг людини	25
9. У дорозі	35
10. Подарунки до великодня:	
I. Передова людина	38
II. Христос воскрес	42
11. Прекрасна дружина	44

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ

**ЩОМІСЯЧНИЙ ЛІТЕРАТУР-
НО - ХУДОЖНІЙ ПОЛІТИЧ-
НО-ГРОМАДСЬКИЙ ІЛЮСТ-
РОВАНІЙ МАСОВИЙ
ЖУРНАЛ**

„ЗОРЯ“

У журналі беруть участь найкращі літера-
турні сили Дніпропетровського, Харкова,
Києва та інших міст України.

„ЗОРЯ“

НАЙДЕШЕВШИЙ щомісяч-
ник: передплата на рік—3
кар., на півроку—1 крб. 50 к.
на 3 м.—75 к., на місяць—25 к.

**АДРЕСА РЕДАКЦІЇ та
КОНТОРИ: м. ДНІПРО
ПЕТРОВСЬКЕ, ПРОСПЕКТ
К. МАРКСА, 106.**

A 530912

elib.nplu.org

НЕПЛАТНИЙ ДОДАТОК
— ДО ГАЗЕТИ — „**ЗОРЯ**“